

ГРАЖДАНСКОЕ ПРАВО И ПРОЦЕСС

УДК 347.931

ЗМІСТ СУДОВОЇ УХВАЛИ ЯК ОКРЕМОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ДОКУМЕНТА В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Ігор АНДРОНОВ,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного процесу

Національного університету «Одеська юридична академія»

АНОТАЦІЯ

Стаття присвячена дослідженню вимог цивільного процесуального законодавства України стосовно змісту такого акту правосуддя, як судова ухвала. Досліджено основні частини судової ухвали: вступна, описова, мотивувальна, резолютивна. У статті наводяться положення чинного цивільного процесуального законодавства України та постанов Пленуму Верховного Суду України, якими необхідно керуватися під час оформлення судової ухвали. У статті проведено аналіз судової практики в питанні оформлення ухвал деяких видів, зосереджено увагу на окремих недоліках такої практики та вироблено низку науково-практичних рекомендацій стосовно оформлення змісту судових ухвал.

Ключові слова: суд, цивільне судочинство, цивільний процес, ухвала, акт правосуддя.

THE CONTENT OF THE COURT DECISION AS A SEPARATE PROCEDURAL DOCUMENT IN THE CIVIL PROCEDURE

Ihor ANDRONOV,

Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor, Senior Lecturer at Department of Civil Procedure,
National University "Odessa Law Academy"

SUMMARY

The article is sanctified to research of requirements of civil judicial legislation of Ukraine in relation to maintenance of such act of justice as a judicial decision. Basic parts of judicial decision are investigational: introductory, descriptive, explain, resolutive. To the article positions of current civil judicial legislation of Ukraine and resolutions of Plenum of Supreme Court of Ukraine are driven, it is necessary that to follow at registration of judicial decision. In the article the analysis of judicial practice is conducted in the question of registration of decisions of some kinds, attention is concentrated on the separate lacks of such practice and the row of research and practice recommendations is mine-out in relation to registration of maintenance of judicial decisions.

Key words: court, civil proceedings, civil procedure, decision, act of justice.

Постановка проблеми. На відміну від рішення суду, зміст якого докладно визначений у нормах чинного процесуального законодавства України, «розкладений по полицях» науковцями та судовою практикою, що знайшло відображення в постанові Пленуму Верховного Суду України від 18 грудня 2009 року № 14 «Про судові рішення у цивільній справі», зміст судової ухвали настільки докладно не досліджувався. Відсутні такі покрокові рекомендації щодо складання даного процесуального документа, які б могли зменшити кількість помилок, яких припускаються судді під час постановлення судових ухвал. Це викликано, з одного боку, акцентуванням уваги дослідників на рішенні суду, як найбільш важливому акті правосуддя, а з іншого, – уявною простотою судової ухвали, яка, на перший погляд, не потребує від судді особливих знань чи навичок та справляє враження документа, який дуже просто скласти. Саме тому аналіз існуючої судової практики показує доволі різні підходи суддів до написання тексту судових ухвал з одних і тих самих питань, що не є добрим показником із точки зору юридичної техніки складання такого важливого правозастосовного акту, яким, без сумніву, є судова ухвала.

Актуальність теми. Враховуючи вищезазначене, актуальність теми дослідження полягає у відсутності належних науково-практичних рекомендацій щодо складання

ухвал як окремих процесуальних документів у цивільному процесі, що спричиняє існування різних підходів у судовій практиці до оформлення даних актів правосуддя, виникнення істотних недоліків, що стосуються змісту судових ухвал, навіть до безпосереднього порушення вимог процесуального закону, що пред'являються до змісту судової ухвали.

Метою даної статті є вироблення науково-практичних рекомендацій щодо складання ухвал у вигляді окремого процесуального документа в цивільному процесі.

Виклад основного матеріалу дослідження. За процесуальною формою судові ухвали можуть бути або складені судом у нарадчій кімнаті у вигляді окремого процесуального документа, або постановлені судом, не виходячи до нарадчої кімнати, та занесені до журналу судового засідання (так звані журнальні (протокольні) ухвали).

Процесуальний закон (ст. 210 ЦПК України) чітко регламентує зміст судових ухвал, які оформлюються у вигляді окремого процесуального документа. Як і рішення суду, ухвала має бути гранично повною (однак без зайвої деталізації), ясною, чіткою, викладеною в послідовності, встановленій статтею 210 ЦПК України. Судові ухвали, як і рішення суду, складаються з чотирьох частин: вступної, описової, мотивувальної та резолютивної, що, на думку

О.М. Шиманович, є безумовним кроком уперед у юридичній техніці. Як стверджує науковець, недостатня чіткість і ясність редакції статті попереднього ЦПК (де лише зазначалися реквізити ухвали суду) негативно позначалася на практиці викладу судової ухвали [1, с. 501].

У вступній частині ухвали зазначаються: час і місце її постановлення; прізвища та ініціали судді (суддів – при колегіальному розгляді); прізвища та ініціали секретаря судового засідання; імена (найменування) сторін та інших осіб, які брали участь у справі; предмет позовних вимог.

Звичайно, вступна частина не кожної ухвали містить всю вказану вище інформацію. Наприклад, в ухвалях, що постановляються судом поза судовим засіданням (про залишення позовної заяви без руху, про повернення позовної заяви та ін.), можуть бути відсутні прізвище та ініціали секретаря судового засідання. Крім того, судові ухвали, що постановляються судом на стадії відкриття провадження в справі, містять інформацію лише про тих осіб, що беруть участь у справі, які вказані в позовній заяві (заяві). При цьому в подальшому судом можуть бути залучені до участі в справі інші учасники. Тому в різних ухвалях, які постановляються судом в одній і тій самій справі, зазначене у вступній частині коло осіб, які беруть участь у справі, може відрізнитися. Також у деяких ухвалях може не зазначатися й предмет позовних вимог. Таке, наприклад, можливе в ухвалях про забезпечення позову або доказів, які постановляються судом ще до пред'явлення позову, а отже, предмет позовних вимог на даний момент ще не сформований.

Слід відмітити, що суди часто не дотримуються вимог ст. 210 ЦПК України стосовно реквізитів вступної частини ухвал. Так, дуже часто в описовій частині ухвал про забезпечення позову, зокрема й тих, які постановляються вже після пред'явлення позову, зазначається лише ім'я (найменування) особи, яка заявила клопотання (не вказуючи інших осіб, які беруть участь у справі), а також замість предмета позовних вимог зазначається предмет клопотання («про забезпечення позову»). Аналогічна ситуація склалася в судовій практиці й стосовно ухвал про забезпечення доказів та деяких інших видів ухвал. Звичайно, це принципово не відображається на законності самої процесуальної дії, оформленої такою ухвалою, а отже, недотримання форми вступної частини ухвали не може стати підставою для її скасування. Водночас суворе дотримання вимог закону щодо форми процесуального акту суду – важлива складова частина судової діяльності, яку не варто ігнорувати.

В описовій частині ухвали зазначається суть питання, що вирішується ухвалою. У тексті ухвали описова частина відділяється від вступної словом «встановив». У цій частині суддя зазначає суть клопотання учасника процесу, якщо ухвала постановляється за таким клопотанням, або суть процесуальної дії, яку суд вчиняє цією ухвалою за відсутності чийогось клопотання.

Між описовою та мотивувальною частинами ухвали немає такої чіткої межі, як між описовою та вступною частинами. Навіть між описовою та мотивувальною частинами рішення суду ця межа більш відчутна. Головною ознакою мотивувальної частини ухвали є те, що в ній суд вже не відображає позицію особи, яка заявила клопотання (як в описовій частині), а висловлює власні судження з приводу питання, що вирішується даною ухвалою. У мотивувальній частині ухвали зазначаються мотиви, з яких суд дійшов відповідних висновків, і закон, яким керувався суд, постановляючи ухвалу.

Ухвала, як і будь-який інший акт правосуддя, має бути вмотивованою. Це не так важливо, коли мова йде про так звані «технічні» ухвали, які оформлюють поточну діяльність суду в процесі розвитку цивільної справи (ухвали про відкриття провадження в справі, про призначення

справи до судового розгляду і т. ін.). Також немає потреби докладно мотивувати ухвали про задоволення клопотань осіб, які беруть участь у справі з нескладних питань, у випадку, якщо проти їх задоволення не заперечують інші особи, які беруть участь у справі (ухвали про виклик свідків, про долучення письмових доказів до матеріалів справи тощо). Однак особливого значення належне мотивування набуває по відношенню до ухвал, які перешкоджають подальшому розгляду справи, а також тих, що постановляються судом із приводу більш складних клопотань осіб, які беруть участь у справі, особливо якщо проти задоволення клопотання виступають інші особи, які беруть участь у справі, особливо якщо в задоволенні клопотання судом відмовлено. Факт заявлення клопотання з певного питання показує заінтересованість учасника процесу в цьому питанні, важливість цього питання для даного учасника процесу та для самої справи (принаймні з точки зору особи, яка це клопотання заявила). Тому належно вмотивована ухвала як відповідь суду на клопотання означає увагу з боку суду до точки зору даного учасника процесу, який розуміє, що він був почутий судом, навіть якщо суд йому і відмовив.

На праві учасників процесу бути не лише заслуханим, а й почутим судом наголошує Д.Д. Лупспеник. Він зазначає, що до змісту права учасників процесу викласти суду свої вимоги або заперечення, свою позицію в справі в цілому та з окремих питань входить також обов'язок суду вислухати їх і надати вмотивовану відповідь у процесуальному документі, що багато в чому деякими суддями порушується, не дивлячись на те, що це положення закріплене в ЦПК і проходить червоною ниткою через усі стадії цивільного процесу.

На стадії пред'явлення позову праву позивача подати заяву відповідає обов'язок суду вивчити його і додані до нього документи, а в стадії підготовки справи до судового розгляду уважно вислухати осіб, що беруть участь у справі, вивчити всі заяви, клопотання. У стадії судового розгляду суд першої інстанції повинен безпосередньо заслухати пояснення осіб, що беруть участь у справі, а також проголосити пояснення, надані в письмовій формі (ст. 176 ЦПК). Крім того, суд зобов'язаний не лише заслухати учасників процесу, але й в процесуальній формі оцінити їх пояснення, заяви, клопотання і відреагувати шляхом винесення відповідної судової постанови [2, с. 333].

На деякі аспекти мотивувальної частини ухвал певного виду звертається увага в постановках Пленумів Верховного Суду України та Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ. Так, у мотивувальній частині ухвали про забезпечення позову поряд із зазначенням мотивів, із яких суд (суддя) дійшов висновку про обґрунтованість припущення про те, що невжиття заходів забезпечення може в майбутньому утруднити чи зробити неможливим виконання судового рішення, наводиться посилання на закон, яким суд керувався при постановленні ухвали (п. 7 постанови Пленуму Верховного Суду України від 22.12.2006 року № 9 «Про практику застосування судами цивільного процесуального законодавства при розгляді заяв про забезпечення позову»).

На жаль, у судовій практиці судові ухвали мотивуються судами набагато гірше ніж рішення. Так, у мотивувальній частині ухвал про задоволення клопотання однієї зі сторін спору суди дуже часто обмежуються вказівкою на обґрунтованість відповідного клопотання, забуваючи навести аналіз доводів протилежної сторони, яка проти задоволення цього клопотання заперечувала.

З тексту деяких ухвал, на жаль, взагалі не зрозуміло, чи була присутня при вирішенні судом клопотання інша сторона та чи надавала вона заперечення проти нього [3; 4].

Ще однією помилкою судів є вирішення кількох клопотань осіб, які беруть участь у справі, однією ухвалою. Так, у цивільній справі за позовом ОСОБА_3 до Приватного акціонерного товариства «Українська фінансова група» третя особа без самостійних вимог щодо предмету спору ОСОБА_4 про стягнення коштів Представник позивача просила суд витребувати копію заяви № 2213 від 29.11.2015 р.

Разом із тим представник позивача в судовому засіданні заявила клопотання про призначення по справі почеркової експертизи, на вирішення якої просила поставити питання – ким, ОСОБА_4 чи іншою особою – підписано заяву про видачу готівки № 2213 від 29.11.2015 року.

Представник відповідача в судовому засіданні заперечував проти задоволення клопотання.

Вислухавши пояснення представників, суд прийшов до висновку про задоволення клопотання про витребування доказів, оскільки відповідно до вимог ст. 137 ЦПК України у випадках, коли щодо отримання доказів у сторін та інших осіб, які беруть участь у справі, є складнощі, суд за їх клопотанням зобов'язаний витребувати такі докази.

У задоволенні клопотання про призначення експертизи суд відмовив, оскільки предметом дослідження експертизи, яку просить призначити представник позивача, є оригінал заяви про видачу готівки № 2213 від 29.11.2015 року, яка на даний час відсутня в матеріалах справи.

Отже, на даному етапі судового розгляду, на думку суду, призначення за справою почеркової експертизи було передчасним заходом.

У резолютивній частині ухвали суд ухвалив клопотання ОСОБА_1 про витребування доказів – задовольнити, а в задоволенні клопотання ОСОБА_1 про призначення почеркової експертизи – відмовити [5].

Обов'язок суду вирішувати кожне клопотання самостійною ухвалою прямо в нормах ЦПК України не передбачено, але витікає з їх змісту. Так, відповідно до положень п. 22 постанови Пленуму Верховного Суду України від 12.06.2009 року № 2 «Про застосування норм цивільного процесуального законодавства при розгляді справ у суді першої інстанції» клопотання осіб, які беруть участь у справі, з питань, пов'язаних із розглядом справи, суд вирішує негайно. Відкладення вирішення клопотань не допускається. Отже, у зв'язку з тим, що процесуальна форма проведення судового засідання не передбачає можливості одночасного заявлення кількох клопотань (особливо різними учасниками процесу), вищевказані дії суду (вирішення двох клопотань: позивача та відповідача однією ухвалою) слід вважати неправомірними.

Резолютивна частина в тексті ухвали відділяється від мотивувальної словом «ухвалив». У резолютивній частині ухвали має бути зазначено: висновок суду; строк і порядок набрання ухвалою законної сили та її оскарження.

Формулювання висновку суду з основного питання, що вирішується ухвалою, залежить від суті цього питання. Якщо ухвала постановляється судом за наслідками розгляду клопотання особи, що бере участь у справі, в резолютивній частині ухвали обов'язково зазначається, задовольнив суд клопотання, чи в його задоволенні відмовлено. У випадку задоволення клопотання суд має зазначити, які саме дії необхідно вчинити для реалізації ухвали (викликати та допитати в якості свідка певну особу, витребувати письмові докази, призначити експертизу тощо). Формулювання резолютивної частини має бути точним та містити всю повноту інформації, необхідної для вчинення відповідної процесуальної дії.

Як вже було зазначено, процесуальний закон вимагає, щоб у резолютивній частині ухвали зазначався порядок оскарження ухвали. Дані положення ухвали мають виключно інформативний характер та призначені для озна-

йомлення учасників процесу з порядком оскарження ухвали. Як відомо, всі ухвали суду першої інстанції стосовно порядку їх апеляційного оскарження поділяються на дві групи: ухвали, на які можуть бути подані скарги окремо від рішення суду, та ухвали, що не підлягають оскарженню окремо від рішення суду (а отже, оскаржуються разом з рішенням суду). Зазначене, безумовно, впливає на формулювання порядку оскарження в резолютивній частині тексту ухвали.

Оскільки порядок апеляційного оскарження всіх ухвал, на які можуть бути подані скарги окремо від рішення суду, однаковий, суди, як правило, виробляють універсальне формулювання порядку оскарження таких ухвал і включають його до тексту кожної відповідної ухвали. Найбільш прийнятним вбачається таке формулювання порядку апеляційного оскарження ухвал, на які можуть бути подані скарги окремо від рішення суду: «Ухвала може бути оскаржена в апеляційному порядку до апеляційного суду Одеської області через суд першої інстанції шляхом подачі апеляційної скарги в 5-денний строк з моменту проголошення ухвали, особам, які не були присутні в судовому засіданні – в той же строк з часу отримання копії цієї ухвали» [6]. Звичайно, приклад стосується ухвал тих судів, що знаходяться на території Одеської області. Вказану інформацію про порядок оскарження ухвали можна вважати повною. У ній зазначається, до якого суду може подаватися скарга, через який суд, строк оскарження ухвали та порядок обчислення цього строку.

Якщо ухвала підлягає апеляційному оскарженню лише разом із рішенням, то в резолютивній частині саме так і має зазначатися, а не вказуватися що ухвала взагалі не підлягає оскарженню. Правильним вбачається, наприклад, наступне формулювання: «Ухвала окремо від рішення суду не підлягає оскарженню» [7].

Відповідно до п. 5 ч. 1 ст. 293 ЦПК України ухвала про відкриття провадження в справі підлягає оскарженню лише у випадку відкриття провадження в справі з недотриманням правил підсудності, що обов'язково має бути відображено в резолютивній частині такої ухвали, наприклад, таким чином: «Ухвала може бути оскаржена лише в частині дотримання правил підсудності до Апеляційного суду Одеської області через Овідіопольський районний суд Одеської області протягом п'яти днів з дня отримання її копії, в іншій частині ухвала оскарженню не підлягає» [8].

Стосовно деяких ухвал процесуальний закон містить пряму вказівку про те, що їх оскарження не перешкоджає судовому розгляду справи. Йдеться про ухвали про забезпечення доказів та позову (ч. 4 ст. 135, ч. 10 ст. 153 ЦПК України). Тому правильно вбачається практика тих судів, які в резолютивній частині таких ухвал після роз'яснення порядку їх апеляційного оскарження зазначають, що «оскарження ухвали не перешкоджає розгляду справи» [9]. У даному контексті варто згадати положення ч. 4 ст. 293 ЦПК України, відповідно до яких подання апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції не перешкоджає продовженню розгляду справи цим судом. Тобто за цією нормою закону апеляційне оскарження будь-якої ухвали суду першої інстанції не перешкоджає розгляду справи. Втім, на практиці дана норма відповідає дійсності стосовно не кожної ухвали. Відповідно до ч. 3 ст. 293 ЦПК України в разі подання апеляційної скарги на ухвали суду першої інстанції передбачені пунктами 2, 7, 9, 18-30 частини першої цієї статті, до апеляційного суду передаються лише копії матеріалів, необхідних для розгляду скарги. У разі необхідності апеляційний суд може витребувати також копії інших матеріалів справи. У випадку апеляційного оскарження інших судових ухвал до суду апеляційної інстанції передається вся справа, а отже, за фактом апеляцій-

не оскарження таких ухвал перешкоджає розгляду справи судом першої інстанції. Оскільки такий розгляд неможливий без матеріалів справи, а тому не відбувається до тих пір, поки справа не повернеться з апеляційного суду. Таким чином, пропонується зазначити, що оскарження ухвали не перешкоджає розгляду справи не лише в резолютивній частині ухвал про забезпечення доказів та позову, а й в ухвалях, передбачених пунктами 2, 7, 9, 18-30 частини першої цієї статті 293 ЦПК України. В інших ухвалях відповідна вказівка вбачається недоречною.

Про час набрання ухвалою законної сили обов'язково зазначається в тексті резолютивної частини судової ухвали в разі видачі її копії учаснику процесу для пред'явлення до виконання.

В окремих випадках процесуальний закон додатково до загальних вимог, передбачених ст. 210 ЦПК України, містить спеціальні вимоги до змісту судової ухвали відповідного виду. Так, відповідно до ч. 5 ст. 122 ЦПК України в ухвалі про відкриття провадження в справі зазначаються: 1) найменування суду, прізвище та ініціали судді, який відкрив провадження в справі, номер справи; 2) ким і до кого пред'явлено позов; 3) зміст позовних вимог; 4) час і місце попереднього судового засідання, якщо суддя вирішив, що його проведення є необхідним, або час і місце судового розгляду справи, якщо суддя вирішив, що проведення попереднього судового засідання в справі не є необхідним; 5) пропозиція відповідачу подати в зазначений строк письмові заперечення проти позову та посилання на докази, якими вони обґрунтовуються.

Відповідно до ч. 2 ст. 132 ЦПК України в ухвалі про судове доручення коротко викладається суть справи, що розглядається, зазначаються особи, які беруть у ній участь, обставини, що підлягають з'ясуванню, докази, які повинен зібрати суд, що виконує доручення, перелік питань, поставлених особам, які беруть участь у справі, та судом свідку.

Відповідно до ч. 1, 2 ст. 144 ЦПК України в ухвалі про призначення експертизи зазначаються: підстави та строк для проведення експертизи; з яких питань потрібні висновки експертів, ім'я експерта або найменування експертної установи, експертам якої доручається проведення експертизи; об'єкти, які мають бути досліджені; перелік матеріалів, що передаються для дослідження, а також попередження про відповідальність експерта за завідомо неправдивий висновок та за відмову без поважних причин від виконання покладених на нього обов'язків. Якщо експертизу призначено експертам кількох установ, в ухвалі про її призначення зазначається найменування провідної установи, на яку покладається проведення експертизи.

Відповідно до ч. 5 ст. 153 ЦПК України в ухвалі про забезпечення позову зазначається вид забезпечення позову і підстави його обрання, порядок виконання, розмір застави, якщо така призначена.

Відповідно до ч. 1 ст. 156 ЦПК України в ухвалі про призначення справи до розгляду, що постановляється судом за наслідками підготовки справи до судового розгляду, зазначається, які підготовчі дії проведені судом, і встановлюється дата розгляду справи.

Відповідно до ч. 4 ст. 158-1 ЦПК України ухвала про участь особи в судовому засіданні в режимі відеоконференції має містити: 1) найменування суду, якому доручається забезпечити проведення відеоконференції; 2) ім'я (найменування) особи, яка братиме участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції, та її процесуальний статус; 3) дату і час проведення судового засідання.

Якщо ухвала має силу виконавчого документа і підлягає виконанню за правилами, встановленими для виконання судових рішень, така ухвала оформлюється з урахуванням вимог, встановлених Законом України від 02.06.2016 року

№ 1404-VIII «Про виконавче провадження». Це означає, що в ній має бути зазначено всю інформацію, яку повинен містити виконавчий документ відповідно до положень ст. 4 вказаного закону:

1) назва і дата видачі документа, найменування органу, прізвище, ім'я, по батькові та посада посадової особи, яка його видала;

2) дата прийняття і номер рішення, згідно з яким видано документ;

3) повне найменування (для юридичних осіб) або прізвище, ім'я та, за наявності, по батькові (для фізичних осіб) стягувача та боржника, їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або адреса місця проживання чи перебування (для фізичних осіб), дата народження боржника – фізичної особи;

4) ідентифікаційний код юридичної особи в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань стягувача та боржника (для юридичних осіб – за наявності); реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання в установленому порядку відмовилися від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний контролюючий орган і мають відмітку в паспорті) боржника (для фізичних осіб – платників податків);

5) резолютивна частина рішення, що передбачає заходи примусового виконання рішень;

6) дата набрання рішенням законної сили (крім рішень, що підлягають негайному виконанню);

7) строк пред'явлення рішення до виконання.

Висновки. Суворе дотримання вимог процесуального законодавства стосовно форми та змісту акту правосуддя, яким є судова ухвала, – важлива складова законності діяльності суду. Кожна судова ухвала, яка оформлюється у вигляді окремого процесуального документа, як і рішення суду, має бути гранично повною (однак без зайвої деталізації), ясною, чіткою, викладеною в послідовності, встановленій статтею 210 ЦПК України, і обов'язково містити вступну, описову, мотивувальну та резолютивну частини. Вказані частини повинні містити всю інформацію, зазначену в законі та необхідну для реалізації приписів відповідної ухвали, а зміст судової ухвали повинен відповідати призначенню даного процесуального акта.

Список використаної літератури:

1. Шиманович О.М. До питання про вимоги, яким повинні відповідати ухвали суду першої інстанції / О.М. Шиманович // Держава і право: Збірник наукових праць. – 2005. – № 27. – С. 499–504.

2. Луспенник Д.Д. Застосування новел ЦК і ЦПК України в судовій практиці. Серія «Судова практика» / Д.Д. Луспенник. – Харків : Харків юридичний, 2005. – 432 с.

3. Ухвала Дніпровського районного суду м. Києва від 31.05.2017 року у справі № 755/2583/17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/66859549>.

4. Ухвала Ізмаїльського міськрайонного суду Одеської області від 16 січня 2017 року у справі № 500/3598/16-ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/64085105>.

5. Ухвала Голосіївського районного суду міста Києва від 24.01.2017 року у справі № 752/12219/16-ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/64244886>.

6. Ухвала Малиновського районного суду м. Одеси від 10 березня 2017 року у справі № 521/12361/16-ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/65238057>.

7. Ухвала Суворовського районного суду м. Одеси від 16 березня 2017 р. у справі № 523/17791/16-ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/65421627>.

8. Ухвала Овідіопольського районного суду Одеської області від 03 липня 2017 року у справі № 509/2335/17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/67649391>.

9. Ухвала Суворовського районного суду м. Одеси від 11 травня 2017 р. у справі № 523/4725/17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/66480287>.

ДОВІДКА ПРО АВТОРА

Андронов Ігор Володимирович – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного процесу Національного університету «Одеська юридична академія»

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Andronov Ihor Volodymyrovych – Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor, Senior Lecturer at Department of Civil Procedure, National University “Odessa Law Academy”

andronov@i.ua

